Planeta celor care nu cuvântă

Prolog

A fost o zi epică cum n-a avut omenirea în toată istoria ei. 200 dintre cele mai înzestrate minți ale planetei au contribuit la realizarea unei nave care să poata zbura în afara sistemului solar. Construirea ei a durat aproape 40 de ani şi a fost nevoie de aproape 10000 de specialişti să o ducă la bun sfârşit. Nava a fost botezată Babel II în cinstea celor dintâi care mistuiți de acelaşi avânt de a străpunge cerurile cu ascuțimea minții lor au ridicat faimosul turn. Ca şi atunci această construcție grandioasă a adunat laolaltă toate rasele lumii.
Atunci a fost un punct de cotitură în istoria Pământului. Ar putea fi comparată cu invenția primului motor cu aburi care a revoluționat toate activitățile omeneşti şi nimic n-a mai rămas la fel după aceea. După cum atunci a urmat un boom pe tărâmul cunoaşterii şi descoperirii încât omenirea a putut evolua în câteva sute de ani cum n-a putut-o face în mii, aşa şi după inventarea primului motor care putea transporta o navă dincolo de hotarele propriului sistem solar a urmat o dezvoltare fără precedent.
21 iunie 2600 a fost ziua în care omenitatea izbândise să-şi depăşească ultima încătuşare. Devenise în sfârşit liberă. Un univers întreg de posibilități, de explorat se întindea la picioarele ei.
1000 D.I. sau după calendarul vechi 3600 D. H.
Multe sau mai bine zis toate s-au schimbat dupa invenția primului motor botezat pe bună dreptate galactic. Oamenii au început numerotarea calendarului cu data care marca începutul unui Nou Ev, data în care s-au lăsat toate cele vechi în urmă. 2600 a fost socotit anul izbăvirii. La data amintită religiile dispăruseră cu desăvârşire. Acest beteşug al minții omeneşti fusese vindecat odată cu progresul ştiințific şi tehnologic când ce-i părea omului ca fiind de neînțeles şi din acest motiv de domeniul supranaturalului putea fi desluşit. Tainele fuseseră în sfârşit dezlegate. Nu mai exista frica de necunoscut ci necunoscutul trezea în om dorința de cucerire. Omul începea să supună tot ceea ce secole de-a rândul l-a ținut captiv.
Nemurirea nu fusese nicicând mai la îndemâna omului ca acum. Medicina făcuse progrese uriaşe împotriva efectului de îmbătrânire. Oamenii ajungeau să trăiască sute de ani dacă voiau iar bolile aveau toate un antidot. Cazurile mai grave survenite în urma unui accident nefericit de genul pierderii unei părți anatomice nu mai reprezentau demult o problemă cu adevărat serioasă. Secole de-a rândul acestea puteau fi înlocuite cu părți bionice care

imitau țesutul uman şi îndeplineau identic funcțiile necesare. Bionica a fost copilul mult adorat şi mult aşteptat, rodul întretăierii a două ramuri ştiințifice: Medicina şi Robotica. Astfel, oamenii nu mai puteau fi niciodată invalizi, orbi, surzi. Tot ceea ce natura crea defectuos în om Bionica îndrepta.
Viața oamenilor devenise din ce în ce mai lipsită de griji însă scăparea a venit cu adevarat în anul 2732 după calendarul vechi prin mâna lui Ariel Newman care inventase un ser ce înlătura durerea din organism. Nu avea nici un efect secundar şi permitea omului să fie deplin conştient. Singura lui lipsă era că efectul său nu ținea mai mult de 24 de ore aşa că oamenii care voiau să trăiască fără durere fizică trebuiau să-şi injecteze câte o doză la începutul fiecărei zile.
După descoperirea acestui ser omului nu i-a mai fost frică cu adevărat de nimic. Durerea, marea lui opreliște fusese eradicată. Acum putea să facă orice-i trecea prin cap. Unii şi-au dorit foarte mult brațe bionice aşa că n-au mai aşteptat producerea unui accident ci au asistat la amputarea brațelor lor şi la înlocuirea lor cu un set nou nouț. Unora nu le plăcea pur şi simpu statura aşa că îşi amputau picioarele şi îşi luau altele mai lungi. Când se săturau de acestea nu trebuia decât să şi le schimbe. Orice putea fi schimbat la om. Unora nu le plăceau fețele şi şi le schimbau. Puteau să fie oricine le-ar fi trecut prin cap. Puteau să-şi aleagă fețele unor persoane care au trăit cu mii de ani în urmă sau chiar fețe nou generate care n-au existat niciodată până atunci. Operațiunea de schimbare a feței nu dura decat 5 minute sau dacă nu se făcea dinainte o comandă, 30 de minute. Omul putea să-şi schimbe fața ori de câte ori voia.
„Unde este moarte boldul tău, unde este durere biruința ta?" scria în toate publicațiile online dupa ce oamenii de stiință inventasera o procedura de regenerare a țesutului uman. Arsurile puteau fi vindecate în câteva minute şi asta chiar din faza inițială a proiectului REGEN. În 150 de ani s-a ajuns până într-acolo încât pornind de la o fărâmă de materie biologică se putea reconstitui organismul în întregime. Au fost readuse la viață specii de animale dispărute de multe mii de ani, specii de plante. S-au creat ecosisteme noi. Viața pe Pământ înflorise din acest punct de vedere iar omul se putea bucura de ea din plin.
Bionica a continuat să existe chiar dacă cercetările noi în domeniul regenerării de țesut omenesc deveniseră prioritare. În fond, întotdeauna vor fi unii oameni care vor prefera un braț sau un ochi bionic iar alții unul făcut din țesut regenerat. E mai degrabă o chestiune de gust.
S-a vazut importanța bionicii atunci când omul n-a mai fost mulțumit cu înzestrarea sa naturală. Trestie cugetătoare spunea un filosof de prin secolul 16.
Omul a vrut putere fizică mai multă decât avea în mod firesc. Sigur pentru orice activitate care necesita un plus de forță existau roboții. Omul şi-a suplinit această carență a sa de-a lungul timpului prin inteligență construind maşini şi mecanisme care să poată face ce el prin dotarea sa n-ar fi putut. Acum însa voia el să fie cel care poate în chip nemijlocit.
Asa au ajuns să existe în istoria Pământului „oamenii bionici" sau „superoamenii", oameni care erau aproape în întregime robotici cu un schelet

din cele mai rezistente şi cele mai uşoare aliaje, cu țesuturi din substanțe create în laborator. Aceştia erau dotați cu forță fizică mult superioară oamenilor biologici. Un astfel de om putea ridica cu usurință greutăți de până la o tonă şi putea alerga cu o viteză de 150 de kilometri pe oră. Exista însă o limită până la care bionica şi descoperirile de ultimă oră puteau spori puterea fizică şi totodata exista un neajuns al condiției de om bionic. Acesta nu putea avea niciodată urmaşi. Nu s-a putut inventa nicicând o versiune bionica a aparatului reproducător feminin şi masculin care să şi funcționeze. Din acest motiv cei care puteau avea copii erau doar oamenii biologici. Sigur, cei bionici puteau deveni oricând biologici datorită proiectului multisecular REGEN.
Cu toate acestea moartea nu fusese pe deplin eliminată. Veacuri de-a rândul s-au chinuit cercetătorii să afle ce este ceea ce-l face pe om să fie om şi cum poate fi reprodus. Au fost toți foarte entuziasmați, cei din proiectul REGEN, că au putut aduce la viață animale, plante dispărute de mult însă entuziasmul lor s-a prabuşit când au încercat experimentul în cazul oamenilor. Au vrut să readucă la viață un geniu al fizicii secolului 20, Albert Einstein. Experimentul fusese o reuşită. În fața lor se afla un trup omenesc întrunind trăsăturile anatomice ale lui Albert Einstein în stare de perfectă funcționare numai că ființa din fața lor nu era Albert Einstein. Făptura care arăta întocmai ca un om şi era plină de viață era cu desavârşire lipsită de inteligență omenească. Era un animal în trup de om.
Secretul nemuririi nu fusese înca aflat deoarece, daca omului îi era afectat creierul, deşi organul putea fi reprodus , conştiința nu. Puteau să scoată din memoria unui om toată informația existentă, toate amintirile, toate stările, toate gândurile, toate senzațiile avute în toată perioada vieții, să le cripteze şi să le stocheze în nişte lamele minuscule şi apoi iarăşi să le descarce într-un creier proaspăt. Ceea ce nu reuşeau nicicum să găsească era liantul care să le unească pe toate într-un tot, acel element care-i face pe oameni unici între ei astfel încat omul caruia i s-a regenerat creierul nu mai era acelaşi şi toate stările şi amintirile care îi populau mintea şi pe care el nu le înțelegea îl chinuiau teribil ajungând într-un final să se sinucidă.
O grijă a omului era să-şi protejeze capul şi putea trăi astfel sute de ani chiar şi veşnic daca voia, o alta era să asimileze conceptul de eternitate şi să se gandească ce sa facă având atâta timp la dispoziție.

Roni:
- Barman, înca un pahar de sadu rosti un tânăr de până în treizeci de ani încercând din răsputeri să-şi dreagă gâtul.
Băutura, un amestec bizar de coniac cu ceva picături de sos de orsii picant în care se răzuiau coji de lămâie sau de portocale dupa preferință părea că îi incendiaza gâtul. Era celebra „sadu" care se prepara doar în barul"Noaptea furtunoasă". Patronul obținuse drepturi de inventator şi nimeni în afară de el nu avea voie să conceapă spre vânzare o astfel de bautură fără să-i plătească lui Ino Burtosul bani pe invenția sa.
Cine s-ar fi gândit că sosul de roşii ar fi putut face asemenea minuni. Lui Ino nu i-au venit nicicând atâția clienți de când descoperise - mai mult din greşeală, ce-i drept - celebra bautură.
- Ce faci, Roni? Îți ia foc gâtul numai după trei sadu? De ziua ta tu tre' să fii conductorul, tre' să dirijezi simfonia, amice. Nu ne poți lăsa baltă aşa! Hai, ia şi stinge repede cu un pahar de apă rece.
- Stai, Sandule, liniştit că mă țin balamalele! Azi e noaptea noastră!
Roni îşi simțea capul greu, aproape ca o stâncă, de parcă s-ar fi densificat de o suta de ori față de ziua de ieri. La fel şi pleoapele. Icni şi se sculă ținându-se în coate. Lumina de afară era palidă. Se lăsă neputincios cu capul pe pernă şi se întoarse pe o parte.
„Aaauu", icni din nou. „Mă doare într-o parte, mă dor coastele" gândi mirat de parcă acea durere tocmai i se revelase. „Ce-am făcut azi-noapte de mă dor coastele în halul ăsta?" Încercă să-şi amintească dar nu reuşi. O pâclă se aşeza fix în moalele capului şi-l împiedica să gândească. Tot ce putea face cu mintea lui era doar să recunoască vuietul prelung şi senzația că țeasta lui a devenit extrem de sensibilă. Nu-şi putea roti capul fără să-şi simtă creierii cum se bălăngăne într-o parte şi-n alta ca nişte jeleuri.
La ideea aceasta râse: „am baut azi-noapte de mi-am făcut mintea terci."
Mai stătu ceva vreme în speranța că se va linişti. Când deschise ochii lumina îl lovi puternic în față. „Ah!" Strânse pleoapele iute! „Frate, ce lumină!"
Se dezmetici. Se sculă din pat. Reuşi să meargă până la fereastră. Afară era plăcut şi-i veni un chef nebun să iasă şi pur şi simplu să meargă.
Simțea razele soarelui ca fiind mai primitoare de data aceasta. Căldura îl învăluia domol şi parcă îi oblojea mahmureala.
- Salutari!
Roni se uita la cei doi tineri care îl acostaseră. Încerca să-şi amintească dacă îi cunoştea de undeva. „O fi fost de la beția de aseară?" Nu-şi putea da seama. Ce era clar era că nu erau umani, erau bionici. Întotdeauna a putut să

facă diferența însă nu reuşea să-şi explice cum. I se părea că oamenii bionici au nişte ochi ca de peşte mort - era o nebunie de-a lui însă instinctul acela nu l-a înşelat niciodata. Te uitai la ei şi-ți venea să-i împungi.
- Salutare, răspunse el reținut! Vă cunosc de undeva?
- Eu mă numesc Rod.
- Iar eu mă numesc Jad.
- Suntem marketeri la firma de transporturi interstelare Galaxion şi vrem să vă facem cunoscută oferta noastră de călătorie.
„Mda, exact ce-mi trebuia să-mi încep ziua numai bine", gândi Roni.
- Băieți, luați-mă uşor că mă doare capul îngrozitor şi în dimineața asta nu mi-am luat serul durerii.
- Ați auzit până acum de Eden?
- Da... parcă... Dacă nu mă înşel era o poveste cu un bărbat şi o femeie care au muşcat dintr-un măr. Mă rog, basme! Care-i treaba cu Edenul vostru?
- Edenul nu este câtuşi de puțin o poveste ci o planetă. Aflată la numai zece milioane de ani lumină de galaxia noastră. A fost descoperită de curând, adică mai exact cinci ani, în sectorul Alfa 54 al galaxiei Nebulon. Este una din puținele planete care suportă nemijlocit viața terestră.
- Aşa şi...?
- De ce credeți c-a fost numită Eden?
- N-au găsit un nume mai bun, de unde să ştiu eu?
- Ați ghicit! Un nume mai bun pentru această planetă nici că se putea. Ea este cu adevărat un paradis. Orice frumusețe naturală sau artificială de pe Pământ păleşte în comparație cu ce se găseşte pe Eden. Spectacolul făurit de relieful edenic întrece cu mult imaginația oricărui generator de holograme, oricărui autor de science fiction însa asta nu e totul. Acolo se gaseşte ceea ce pământenii numesc fericire.
- Fericire? Cred ca glumiți!
- Nu glumim câtuşi de puțin. Cei care s-au dus acolo nu s-au mai întors.
- Da? Dacă-i aşa fain acolo voi ce căutați aici? De ce n-ați rămas şi voi? Cei doi se uitară unul la altul apoi la Roni şi spuseră:
- Noi suntem roboți special concepuți pentru a le vesti şi altor oameni despre această planetă. Termenul de fericire nu se aplică în cazul nostru. Noi nu putem simți.